

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **SLOVLIKER ČR, s.r.o.**, se sídlem Hudcova 78b, Brno, zastoupeného JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 16. 8. 2012, č.j. 4470-3/2012-130100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 16.8.2012, č.j. 4470-3/2012-130100-21, **se z ru š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 12.6.2012, č.j. 5823/2012-136400-024, **se z ru š u j e**.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši specifikované v písemném vyhotovení tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jiřího Jestřába, advokáta, se sídlem Brno, Hlinky 142a, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. 10. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4470-3/2012-130100-21, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu ze dne 12. 6. 2012, č. j.

5823/2012-136400-024. Uvedenými rozhodnutími bylo žalobci uloženo zřízení nepřetržité přítomnosti úředních osob celního úřadu, v prostorách určených k podnikatelské činnosti žalobce.

[2] Žalobce se zároveň domáhal zrušení rozhodnutí Celního úřadu ze dne 12. 6. 2012, č. j. 5823/2012-136400-024.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce uvedl, že po doručení zajišťovacích příkazů a vydání exekučních příkazů na majetek žalobce, rozhodl žalovaný o zřízení nepřetržité přítomnosti ve smyslu ustanovení § 41 odst. 8 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Žalobce dále uvedl, že o zřízení trvalé přítomnosti byl nejprve informován ve „Sdělení nepřetržité přítomnosti – žádost“ ze dne 8. 6. 2012, č. j. 5758/2012-136400-024, a poté v rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti ze dne 12. 6. 2012, č. j. 5823/2012-136400-024. Žalobce uvedl, že podal proti rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4470-3/2012-130100-21 (žalobou napadené rozhodnutí).

[4] V rámci žalobních argumentů žalobce nejprve odkázal na právní úpravu upravující postavení celních úřadů jako správců daně a odkázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. Pl. ÚS 5/01 s tím, že správce daně má užívat pouze prostředků co nejméně zatěžujících daňový subjekt. K samotnému rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti bylo vydáno ve fázi vymáhání spotřební daně a nemá souvislost s nepřetržitou přítomností v rámci realizace podnikatelské činnosti žalobce. Zároveň odkázal na skutečnost, že v důsledku činnosti žalovaného došlo k zastavení veškeré podnikatelské činnosti žalobce.

[5] Dále konstatoval, že v odůvodnění napadených rozhodnutí je zřízení nepřetržité přítomnosti odůvodněno neposkytnutím dostatečné součinnosti při vyhotovení úplného soupisu majetku žalobce. K tomu žalobce namítl, že soupis byl dokončen již dvě hodiny po doručení rozhodnutí a žalobce má tak za to, že důvody pro zřízení nepřetržité přítomnosti byly jiné, než uvedené v rozhodnutí. Uloženou součinnost mohl žalovaný realizovat dle žalobce např. prostřednictvím oprávnění vyplývajících z ustanovení § 41 odst. 3 a 6 zákona o spotřebních daních.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 15. 11. 2012, uvedl, že ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních ukládá žalobci určité povinnosti při správě daně. Při definování správy daně odkázal žalovaný na ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s tím, že za tam zmiňovanou úhradou daně lze považovat i její vybrání, vč. vymáhání. S ohledem na to, že daňová exekuce je jedním ze způsobů vymáhání daně, je tedy daňová exekuce i správou daně.

[7] Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti bylo vydáno nejen v souvislosti s daňovou exekucí, ale i z důvodu obavy z nedostatečné součinnosti odvolatele při výkonu správy daně, neboť žalobce byl provozovatelem daňového skladu a jeho předmětem podnikání byla výroba výrobků podléhajících spotřební dani.

[8] Námitka neexistence nepřetržitého provozu žalobce je z hlediska ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních irrelevantní.

[9] Žalovaný dále konstatoval, že žalobce neuvádí, v čem spatřuje postup podle ustanovení § 41 odst. 3 a 6 zákona o spotřebních daních pro něj méně zatěžující a sám žalovaný takový postup jako méně zatěžující nechápe. Závěrem uvedl, že není pravdou, že by se nevypořádal s odvolací námitkou stran ochromení činnosti žalobce.

[10] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, doručenou soudu dne 9. 1. 2013, ve které uvedl, že v případě jednorázových, omezených kontrol vznikají žalobci jistě menší náklady než v případě nepřetržité přítomnosti, které se musí účastnit pracovník daňového subjektu a daňový subjekt je zatížen i např. náklady na energie. Zároveň setrval na svém tvrzení, že zřízení nepřetržité přítomnosti, resp. nezbytnost zřízení nebyla relevantně vysvětlena.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl poté, co ve věci nařídil jednání.

[12] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný a prvostupňový správce daně se rozhodli postupovat při nařízení zřízení nepřetržité přítomnosti podle ustanovení § 101 a násl. daňového řádu a uložit žalobci povinnost umožnit zřízení nepřetržité přítomnosti po nevyhovění výzvě rozhodnutím (Ustanovení § 101 odst. 1 daňového řádu Správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím.). Tím, že správce daně přistoupil k vydání rozhodnutí, musí rozhodnutí správce daně nutně splňovat požadavky kladené na rozhodnutí zákonem. Zejména vznikl požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu, dle kterého rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak. Minimální obsahové náležitosti rozhodnutí pak stanoví ustanovení § 102 odst. 3 daňového řádu, dle kterého v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.

[13] V souzené věci bylo pokladem pro vydání rozhodnutí ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních, dle kterého plátcí a uživatelé jsou povinni umožnit za účelem výkonu správy daně nepřetržitou přítomnost úředních osob celního úřadu, v prostorách určených k podnikatelské činnosti, pokud o to celní úřad nebo celní ředitelství požádá. Plátcí a uživatelé jsou povinni poskytnout celnímu úřadu k výkonu správy daně potřebnou součinnost včetně bezúplatného poskytnutí kancelářských prostor.

[14] Soud nikterak nezpochybňuje oprávnění správce daně vydat rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti. V této rovině soud se žalobcem souhlasí v definici toho, co je rozuměno správou daně. Zde žalovaný zcela výstižně odkazuje ve vyjádření na ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu, který jasně jako součást správy daně zahrnuje i zabezpečení úhrady daně (*Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení*

jejich úhrady.) a tedy postupy správce daně v rámci daňové exekuce lze bez dalšího pod pojem správy daně zahrnout.

[15] Zároveň má žalovaný pravdu v tom, že z pohledu ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních je irrelevantní, zda má nebo nemá žalobce zřízen nepřetržitý provoz. Pokud bylo objektivně v silách žalobce zajistit nepřetržitou přítomnost úředních osob celního úřadu v prostorách žalobce, pak tak měl žalobce povinnost učinit. Hodnocení, zda byly pro nařízení nepřetržité přítomnosti důvody, event. zda bylo možno dosáhnout stejného výsledku mírnějšími prostředky, je otázkou zákonnosti rozhodnutí o nařízení nepřetržité přítomnosti a nepřísluší je posuzovat žalobci, který má povinnost umožnit celnímu úřadu nepřetržitou přítomnost. Případnou škodu, která by mu vznikla v důsledku splnění rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti, které by následně bylo shledáno jako nezákonné, by pak mohl žalobce vymáhat po tom, kdo mu ji způsobil.

[16] Nicméně jestliže žalobce rozhodl o zřízení nepřetržité přítomnosti rozhodnutím, musí být jeho rozhodnutí náležitě odůvodněno. Daňový subjekt má právo na to, dozvědět se proč bylo rozhodnuto určitým způsobem o jeho právech a povinnostech. Úkolem správce daně je rozebrat a zhodnotit jednotlivé skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, které vedlo k vydání správního rozhodnutí tak, aby závěry správce daně zřetelně a přezkoumatelně odůvodňovaly výrok rozhodnutí. Z toho vyplývá, že závěry správce daně obsažené v odůvodnění musí být s výrokem obsahově zcela v souladu.

[17] V souzené věci byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena řada povinností, a to konkrétně:

- umožnit správci daně nepřetržitou přítomnost v prostorách daňového skladu,
- poskytnout správci daně k výkonu správy spotřební daně z lihu potřebnou součinnost, včetně bezúplatného poskytnutí samostatných kancelářských prostor uzpůsobených pro 2 úřední osoby správce daně, včetně sociálního zařízení, v prostorách daňového skladu ve lhůtě 8 dnů od doručení tohoto rozhodnutí,
- umožnit správci daně přímý přístup do vedených povinných evidencí nebo záznamních povinností stanovených správcem daně,
- umožnit správci daně nepravidelné mobilní kontroly,
- umožnit správci daně nepravidelné kontroly v areálu nacházejícím se na adrese Lidická 1322, 686 04 Kunovice, zejména všech prostor daňového skladu,
- umožnit správci daně zjišťování stavu zásob lihu, lihovin a jiných vybraných výrobků, a to jak fyzicky, tak z evidencí daňového subjektu,
- umožnit správci daně fyzické kontroly výrobního a skladovacího zařízení,
- umožnit správci daně ověřování shody výrobního zařízení, včetně přiložených závěr, s dokumentací předloženou k návrhu na vydání povolení k provozování daňového skladu,
- umožnit správci daně kontroly zahajované a ukončované dopravy vybraných výrobků a přiložených dokladů dopravovaných vybraných výrobků,
- umožnit správci daně kontroly skladovaných nebo používaných přepravních obalů,
- umožnit správci daně kontroly vstupních surovin do daňových skladů při jejich dovozu, uskladnění nebo používání,
- umožnit správci daně kontroly vstupu vybraných výrobků do výroben, včetně případného ověřování dodavatelů a dopravců z evidencí,

- umožnit správci daně kontroly evidencí o výrobě, příjmu, zásobách a vydání lihu a o množství lihu obsaženého v zásobách surovin, polotovarů a hotových výrobků,
- umožnit správci daně kontroly množství vyskladněných vybraných výrobků ve vazbě na účetnictví a vedení evidencí,
- umožnit správci daně kontroly výrobních a manipulačních ztrát, dopravních ztrát, přirozených úbytků vybraných výrobků z evidencí,
- umožnit správci daně zjišťování a prověřování norem spotřeby lihu,
- umožnit správci daně fyzickou přítomnost při inventurách,
- umožnit správci daně odběr vzorků vybraných výrobků,
- a další povinnosti, které v rámci součinnosti daňového subjektu k řádnému výkonu správy spotřebních daní bude správce daně na daňovém subjektu vyžadovat.

[18] Z uvedeného je zřejmé, že uložení zajištění nepřetržité přítomnosti bylo jednou z povinností, která byla žalobci uložena, a dále byly žalobci uloženy další povinnosti související se správou daně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správce daně konstatoval, že „zahájil dne 7. 6. 2012 u daňového subjektu exekuční řízení na peněžní prostředky vedené u bank, na movitý a nemovitý majetek, přičemž daňový subjekt dosud neposkytl správci daně dostatečnou součinnost tak, aby byl schopen vyhotovit úplný soupis majetku. Správce daně má proto oprávněnou obavu z nedostatečné součinnosti při výkonu správy daní a z těchto důvodů se rozhodl využít oprávnění správce daně dle ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních, kdy je daňový subjekt povinen umožnit za účelem řádného výkonu správy spotřebních daní nepřetržitou přítomnost zaměstnanců celního úřadu v prostorách určených k podnikatelské činnosti, pokud o to celní úřad požádá a zároveň poskytnout celnímu úřadu k výkonu správy daně potřebnou součinnost, včetně bezúplatného poskytnutí kancelářských prostor.“ Uvedená citace je jediným odstavcem, kterým prvostupňový správce daně své rozhodnutí odůvodnil. Z tohoto odstavce je tedy třeba dovozovat důvody, pro které přistoupil správce daně ke zřízení nepřetržité přítomnosti a uložení dalších povinností daňovému subjektu.

[19] Z uvedené citace je zcela zřejmé, že základním důvodem pro vydání rozhodnutí bylo neposkytnutí součinnosti při vyhotovování soupisu majetku žalobce, přičemž tato skutečnost vyvolala ve správci daně obavu z nedostatečné součinnosti při výkonu správy daní. Z uvedeného odůvodnění však vůbec nevyplývá, jak souvisí tvrzené neposkytnutí součinnosti v exekučním řízení s dalšími povinnostmi, které správce daně žalobci uložil, a které nemají žádnou věcnou souvislost se soupisem movitého majetku žalobce (u něhož jako jediného mohlo dojít k nedostatečnému poskytnutí součinnosti ze strany žalobce). Většina povinností uložených žalobci je uložena do budoucna na nakládání s vybranými výrobky.

[20] Žalobce samozřejmě může ukládat povinnosti daňovému subjektu, ale, jak již soud uvedl, správce daně musí uvést své závěry tak, aby zřetelně a přezkoumatelně odůvodňovaly výrok rozhodnutí a odůvodnění musí poskytovat důvody pro celý výrok. V souzené věci v prvostupňovém rozhodnutí správce daně vůbec neodůvodnil návaznost uložených povinností na exekuční řízení. V prvostupňovém rozhodnutí správce daně odkazuje na zahájení exekučního řízení dne 7. 6. 2012 a na neposkytnutí součinnosti při soupisu majetku. Soupis majetku se provádí obvykle v případě exekuce prodejem movitých věcí a rozhodnutí o nařízení exekuce prodejem movitých věcí se obvykle doručuje při soupisu (srov. ustanovení § 325 o.s.ř. za použití ustanovení § 177 daňového řádu, dále např. ustanovení § 203 nebo

§ 208 daňového řádu). V rámci předloženého správního spisu ovšem není založena žádná listina prokazující jednak vydání jakéhokoliv exekučního příkazu k prodeji movitých věcí, ani jakákoliv listina prokazující pokus o soupis movitých věcí a prokazující neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce. Přesto právě neposkytnutí součinnosti při soupisu v rámci exekučního řízení mělo být podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí primárním důvodem pro nařízení nepřetržité přítomnosti, od kterého se snad odvíjela obava o dostatek budoucí součinnosti daňového subjektu. Toto vše se následně projevilo zejména ve vztahu k rozhodnutí o odvolání.

[21] V podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce jasně poukazuje na skutečnost, že poskytl potřebnou součinnost, když k soupisu majetku žalobce došlo do dvou hodin od doručení *?!? napadeného ?!?* rozhodnutí a nemohlo tak dojít ke zmaření exekuce. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*nepřetržitá přítomnost nebyla zřízena toliko z důvodu „exekučního řízení“, jak uvádí odvolatel, nýbrž i z důvodu obavy z nedostatečné součinnosti odvolatele při výkonu správy daní, jak je stanoveno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.*“, ale nijak se blíže nezabýval tou skutečností, zda skutečně žalobce poskytl nebo neposkytl součinnost při soupisu majetku, což měla být, podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ta zásadní skutečnost odůvodňující obavy prvostupňového správce daně a vedoucí k vydání rozhodnutí o zřízení nepřetržité písemnosti. Naprosto nedostatečné je pak navazující hodnocení žalovaného a závěr o tom, že reálnost obavy z nedostatečné součinnosti žalobce při výkonu správy daní „*vyplývá již z jím podaného odvolání, když výslovně na 2. listu, 2. odstavec shora tohoto odvolání uvádí, že „není žádný důvod se na místě zdržovat za účelem správy spotřebních daní a navyšovat náklady a škody společnosti“.* Pokud se odvolatel vyjadřuje tak, že poskytuje potřebnou součinnost tím, že „*přebírá veškeré písemnosti*“, nelze tuto jím zmiňovanou „*součinnost*“ považovat za součinnost dle ust. § 41 odst. 8 DŘ. Totéž se týká i jím zmiňované „*dohody*“.“ Žalovaný nemůže důvodnost svých obav odvozovat od procesního stanoviska žalobce, vyjádřeného v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Závěry správce daně i žalovaného musí být odrazem zjištění správce daně, které musí mít oporu ve správním spise, a které musí být adekvátním způsobem hodnoceny v rámci rozhodnutí správce daně

[22] Soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky jsou důvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že v souzené věci jak v případě žalobou napadeného rozhodnutí, tak i v případě prvostupňového rozhodnutí, zcela absentují přezkoumatelným způsobem vyjádřené důvody, mající oporu ve správním spise, který byl předložen soudu jako podklad pro vydání napadených rozhodnutí.

[24] Druhostupňové, napadené rozhodnutí se přezkoumatelným způsobem vůbec nevypořádává s námitkou ukončení soupisu do dvou hodin od doručení napadeného rozhodnutí, a tedy se nevypořádává se zpochybněním základního důvodu pro vznik pochybností o budoucí součinnosti žalobce při správě daní. Žádné další důvody druhostupňové rozhodnutí neuvádí s výjimkou zcela nepatřičného odkazu na obsah odvolání, který není podložen žádnými skutkovými závěry.

[25] V případě prvostupňového rozhodnutí je odůvodnění rozhodnutí zcela v rozporu s výrokem, neboť obsahuje toliko důvod pro zřízení nepřetržité přítomnosti, s odkazem na neposkytnutí součinnosti při soupisu majetku, která není žádným způsobem doložena ve správním spise, který byl poskytnut soudu. Není ani blíže odůvodněna v rozhodnutí. Ostatní uložené povinnosti nejsou odůvodněny vůbec, ani rámcově sděleny důvody, proč byly nad rámec povinnosti umožnit nepřetržitou přítomnost úředních osob celního úřadu v provozovně žalobce tyto povinnosti uloženy.

[26] Žalobou napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť se zcela nedostatečně vypořádává se zásadní odvolací námitkou stran poskytnutí součinnosti při soupisu majetku. Prvostupňové rozhodnutí je ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nedostatečně odůvodněné ve vztahu k jím ukládaným povinnostem a zároveň nemá ani oporu ve správním spise, což je důvodem pro jeho zrušení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

[27] Zároveň soud musí nutně poukázat na skutečnost, že rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti je zásadním zásahem do práv žalobce a zcela jistě ho zatěžuje dodatečnými náklady, zejména v případě pokud obecně sám nemá nepřetržitý provoz. Jakkoliv soud výše uvedl, že tato skutečnost je pro povinnost splnit rozhodnutí nepodstatná, je třeba zásadně poukázat na ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu, dle kterého správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Správce daně, jakož i žalovaný se tak v odůvodnění svých rozhodnutí musí vyrovnat i s tím, proč je zřízení nepřetržité přítomnosti jediným, resp. pro daňový subjekt nejméně zatěžujícím prostředkem k dosažení cíle správy daní. Tedy odůvodnit, proč jiné prostředky nemohou vést ke sledovanému cíli.

[28] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[29] Zároveň s ohledem na zásadní vady prvostupňového rozhodnutí a s ohledem na návrh žalobce přistoupil soud ke zrušení i prvostupňového rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s., a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek důvodů a pro to, že prvostupňové rozhodnutí nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

[30] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby. Za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) náleží žalobci náhrada nákladů řízení dle ustanovení § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 ve výši 2.100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 4.200 Kč. Za dva úkony právní služby (podání repliky, účast u nařízeného ústního jednání) náleží žalobci náhrada nákladů řízení dle ustanovení § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve

znění účinném od 1. 1. 2013 ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 6.200 Kč. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. celkem 1.200 Kč. To vše navýšeno o DPH ve výši 21%, tj. o částku 2.436 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč náleží žalobci celková náhrada nákladů řízení ve výši 17.036 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu